

**ПЪСНИ НА
МИРНИЯ ЖИВОТЪ**

пр. Ст. Андрейчинъ

№ 157

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „ВЪЗРАЖДАНЕ“

СОФИЯ.

ПЪСНИ НА
МИРНИЯ ЖИВОТЪ

пр. Ст. Андрейчинъ

№ 157

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „ВЪЗРАЖДАНЕ“
СОФИЯ.

Въ планинитѣ

Изъ Хайне

Отивамъ въ планинитѣ азъ,
Кждето хората се трудятъ,
Кждето въздуха е свежъ,
Гърдитѣ дето леко дишатъ;

Кждето си шептятъ ели,
Прозрачни пѣнятъ се води,
И птички весело цвѣрятъ,
И леки облаци летятъ.

Да, сбогомъ вамъ, блестящи зали,
Излѣснати мъже, жени,
Ще гледамъ вашитѣ печали
Съсъ смѣхъ отъ тѣзи планини.

Погледни...

С. Г. Фругъ

Погледни: лазури ясни
Шумно пълни радостъта
И орляци птици съ пѣсни
Известяватъ пролѣтъта.

Гъвкаво се тѣ извиватъ
И цвъртятъ и все шумятъ...
Сетни снѣгове се смиватъ,
Първи грѣмове гърмятъ.

Звуци сладки, сладки пѣсни
Лѣятъ се отъ висини,
Гласове незнайни, нѣжни
Ме примамватъ въ далнини...

Тамъ всрѣдъ тѣзи звуци мили
Отъ нивя, поля, гори,
Ще разсѣя сънь унили, —
Свежестъ ще ме ободри.

Ахъ, ще ида азъ въ полето,
Въ ширината, на просторъ
Да възкликне ми сърцето,
Да се слѣя въ общий хоръ.

Пролѣтъ и лѣте

Вяземски

Презъ пролѣтъ и лѣто разкошно
Природата—дева цѣфти;
И радостно тя денонощно
Ликува и пѣе, трепти,

И въ своето труфило богато
Вълшебна царица стои;
Съ сапфири и пурпуръ и злато
Тя чудно красиво блести.

Кждрици безброй златокоси
Се спущатъ подъ златно венче;
И сутринь и вечерь ъсе рози
Алѣятъ по нейно лице.

Тя цѣлата диша вѣвъ младость,
Тя цѣлата диша любовь;
Съсъ пѣсни за щасте и радость
Тя праща на хората зовъ.

Стоя и хлопамъ . . .

К. Р.

Стоя и хлопамъ твоитѣ врати;
Пусни ме съ радость въ стаята си ти!
Азъ съмъ изморень, голъ съмъ и калекъ,
А пжтя ми е трудень и далекъ.
Азъ скитамъ бедень просекъ изъ свѣта
И хлопамъ често хорскитѣ врата.
И кой на моя гласъ се отзове
И въ своя домъ ме вжтре призове —
Възлюбвамъ го и влизамъ сжщий часъ
Да раздѣля храната съ него Азъ.
Ти слабъ си, изнемогвашъ въ трудъ, борба,
Азъ ще те съ прѣсни сили надаря;
И сълзи да проливашъ катъ рѣка,
Ще ги изтрия съ моята ржка.
Въвъ твоята печаль ще те тѣша,
И всичкитѣ съмненья ще рѣша.
Стоя и хлопамъ твоитѣ врати;
Пусни ме съ радость въ стаята си ти!

Октава на света Тереза

Щастливо е сърцето, отъ любовъ пламтящо
И вложило въвъ Бога всички помишления;
То вижда, забравило всичко преходяще,
Въвъ Него своята слава, свойтѣ наслаждения.

Огасватъ въвъ сърцето палящитѣ желаня
И въ Бога се завършватъ всичкитѣ стремления.
Сърцето тѣй минава безъ скърби, страхове
Презъ страшнитѣ вълни на бурното море.

Изъ Буда

Животътъ е единъ, таинственъ даръ, свещенъ,
Прекрасенъ даръ, за всички еднакво драгоценъ.
Да се отнема той е грѣхъ неизплатимъ.
И даденъ е веднажъ заветъ неотвратимъ
На всички сжщества: „миление, любовъ
Едмнъ къмъ другъ да имате и вѣченъ зовъ
За помощъ спрямо слабъ и страдащъ братъ
Да ви вълнува и крепи въвъ този свѣтъ,
Кжде за всички има смъртъ, неволя
И всички сте подъ власть на вѣчна Воля.“

Какъ тазъ земя — долина на скръбта
Би стала жилище на радостъ, красота,
Ако живѣхме по дадений заветъ:
Да любимъ всичко живо въ Божий свѣтъ.

Пѣсень на скитника

Ще ида скришомъ въ гробищата селски
На майчинъ гробъ да лѣя сълзи жежки . . .

О, моя родна майко,

О, моя скѣпа майко,

Стани, стани изъ гробенъ мракъ
Да видишъ своя синъ сиракъ.

Азъ дълго помнѣхъ твоя образъ ясенъ,
Напѣтваше ме ти изъ пѣть прекрасенъ . . .

Ала живота каленъ,

Живота безпощаденъ

Съ насилие, вражда и зло

Отрови ми душа, тѣло.

Но, майко, ти отново си предъ мене:

Ахъ, колко съмъ самотенъ и въ съмнене . . .

Азъ боря се съ живота,

Но падамъ въвъ живота

Безжалостно жестокъ, суровъ . . .

О, искамъ, майко, миръ, любовъ!

Коя пѣсень?

Коя пѣсень жаловита
Така тягостно звучи?
Тя изъ цѣлий свѣтъ отлита
И душигѣ ни врачи.

Нея пѣятъ угнетени
И безправни по сждба,
Непосилно изнурени
Надъ хранителка земя.

О вий хора, все въ неволя
Пѣете отъ день на день...
А кога на волна воля
Ще изкочите отъ пленъ?!

Слушай слово

Слушай слово: развѣтлява,
Приближава вече часъ, —
Божий гласъ ни призовава
Правдата да бжде съ насъ.

Съ речъ свободна да говоримъ,
И живѣемъ съ любовта,
Смѣло съ злото да се боримъ
Предъ лицето на смъртта.

Да не могатъ земни власти
Нашта съвѣсть да смутятъ,
Съ убеждения открити
Да вървимъ въ трънистий пжтъ.

Съсъ насилия и клетва
Себе си да не сквернимъ,
Зарадъ никакви злодействия
На врага да не мѣстимъ.

Въвъ борбата за свобода,
Противъ нуждата, глада,
Гинатъ всички безъ пощада,
Преизпълнени съ вражда.

Ний да бждемъ непременно
Все на правата страна,
Да внасяме неизменно
Миръ, любовъ и свѣтлина.

Народни желания

С. Дрожинъ

Насилия, страдания, война . . .
А хората жадуватъ миръ, свобода!
Властители, послушайте народа
На вашата хранителка страна,
Каква тжга въвъ себе си лелѣе,
Съ каква едничка мисълъ той живѣе:
Да се обичатъ всички, да се трудятъ,
Пушкалата на плугове да станатъ,
Въ едно семейство всички да се слѣятъ,
По божи да живѣятъ и умиратъ.

На духовника

Раб. Тагоръ

Остави молитви. пѣнье,
Броеницитѣ не брой;
Не прекарвай въ самотенье,
Въ храма съграденъ не стой.

Ти усърдствуващъ напразно,
Твоя гласъ звучи безъ цель;
Погледни, ще видишъ ясно —
Богъ отъ тебе отлетѣлъ.

И отишѣлъ де орача
Сухата земя оре;
Де по пжтища копача
Каменната прѣстъ дѣлбе.

Той съсъ тѣхъ пека пренася,
Кротко на дѣжда стои;
Вѣгъръ прахъ като разнася
Върху Него го слои.

Дрехи съблѣчи свещени,
Простъ при Бога се върни;
И отъ висоти надмѣнни
На земята се спусни.

Нѣма никжде спасенъе
За сгрѣшилия човѣкъ,
Щомъ отъ Бога се отнеме —
Съ насъ е свѣрзанъ Той навѣкъ.

Остави и мисли празни,
Украшения, тамянь;
Нищо, че не си въ коприни,
А си дрипавъ и съдранъ.

Съ накитъ нищо не достигашъ —
Вѣренъ Богу ти бжди.
Съ Него редомъ катъ заставашъ
Съ потъ на чело се труди.

Първиятъ ковачъ

Кога во време оно още
Е билъ възмладъ свѣта,
И нашта земя неорана
Покрита съ дива красота;
Кога въ полетата живѣли
На орди диви племена,
И въ табуни коне на воля
Се носѣли съсь бързи-а,
И пасли тамъ безбройно много
Елени, кози и овце, —
Живѣлъ могъщия Туболкаинъ,
Ковачъ съсь жилести ржцѣ

Високо дигалъ и замахвалъ
Съсь страшна сила чука той
И нажеженото желѣзо
Налагалъ съ удари безброй.
Огромна пещъ горѣла тамо;
И рано още отъ зори
Чукъгъ играель и летѣли
Свѣтливи огнени искри.
Желѣзний прѣтъ се виель, гнѣлъ
А той саде ковалъ,
Додето мечъ и остро копе
Отъ него изковалъ.

Отъ работата своя вещь
Дошълъ ковача въвъ възторгъ,
Катъ хвърлялъ копието остро
На дължина и на възбогъ.
— Да бжде славно туй оржже,
Захваналъ той да пѣй,
Че кой добре си служи съ него,
Свѣта ще завладей! —
И рукнали къмъ него хора
Отъ всичкитѣ страни,
Да видятъ какъ кове ковача,
Какъ стомана звѣни.
И всѣки мечъ и копе грабилъ
За скжпоцѣнни дарове,
И всѣки сипѣлъ му похвали,
Че знай оржже да кове: —
Прославенъ да си, Туболкаинъ,
Че сила даде ни въ ржка,
Прославлено да си, желѣзо,
Прославенъ да е и чука!

Но много скоро Туболкаинъ
Забравилъ всичкитѣ хвалби,
Кога узналъ какви отъ меча
Докаралъ въвъ свѣта беди.
Катъ взели съ себе си оржже —

Студено копе, остъръ мечъ,
Захванали между си съ яростъ
Ужасни битки, грозна съчь,
Изчезнали въ свѣта тогава
Съгласе, миръ, любовъ,
Протекли вредъ рѣки отъ кърви,
Ехтѣлъ за битки зовъ.

Видѣлъ това ковача добъръ, —
Заплакалъ съ горестъ и тѣга,
Че далъ орже смъртоносно
На диви хора вѣвъ рѣка.
Прѣстаналъ вече да работи;
Съ глава наведена, саминъ,
Седѣлъ замисленъ и печаленъ
Предъ изгасения куминъ.

Но изведнажъ той скочилъ бързо,
Огнището си пакъ наклалъ
И съсъ усмивка на лицето
Отново чука завъртѣлъ.
Въртѣлъ и пѣялъ:— Сега друго
Оржие ще да създамъ;
Зарадъ едната само полза
На тѣзъ диваци ще го дамъ,

Съсь него тѣ ше бждатъ кротки,
Ще найдатъ щастие, покой. —
И съсь усърдие голѣмо
Изработилъ имъ рало той.

Забравили тогазъ раздори,
Тѣ бързали да се снабдятъ
Съсь чудно рало, и зачели
Земята първи да оратъ.
И голитѣ преди полета
Донели имъ обиленъ плодъ.

Така захвзналъ да живѣе
Въвъ миръ работния народъ.

Въ арсенала

Отъ Лонгфело

Навредъ изъ арсенала гледамъ околъ мене
Отъ всѣкакви оржжия грамаденъ сборъ, —
Оркестъръ на война, на смъртъ; но все мълчане,
Запазва за сега ужасний този хоръ.

Но, о, какво ли би настанало смущене,
Какви ли Богъ дочуль би вопли и тжжби,
Ако могжщий духъ на мрачно изстребене
По тѣзи грозни струни дрънналь би!

Азъ гледамъ околъ мене тжженъ, безпокоенъ:
Дочува ми се нѣкакъ въ тозъ спокоенъ часъ,
Че хорътъ на войната, грозенъ и безкраенъ,
Презъ цѣли вѣкове долита чакъ до насъ.

Безумни и ужасни кървави прищѣвки!
Ей чувамъ ази на саксонский чукъ кове
Отъ стоманата шлемъ; за кървави сполуки
Тржба на бой ввирепъ войниците зове.

И мѣркатъ се предъ менъ нормани, хуни, маври,
Дочувамъ на Медичи войнствения звѣнъ,
Пищене на стрели, монголскитѣ литаври,
Войнишки оргии, грабежи и огънь.

Дочувамъ и на меча страшнитѣ удари,
И виждамъ кръвь, тѣла, свирепи видове,
Униние въ селата, пламнали въ пожари,
Въ терзанитѣ отъ гладъ редица градове.

Рушене на стени при страшна канонада,
Гръмовенъ ураганъ, де чезне всѣки викъ,
И плачъ, и стонове, молитви за пощада
На жертвитѣ безъ брой, пронизани съсъ щикъ.

О, челоуѣкъ, защо катъ звѣръ, съ раздоръ
изпълненъ,
Гнѣвишь небето ти отъ първи вѣкове!
Ти заглуши съсъ този хоръ злокобенъ
Прекраснитѣ природни, Божи гласове.

Ако ли ний поне полвинта сили наши,
Богатствата, властѣта, загубени въ войни,
Употрѣбимъ въ борба съсъ страститѣ си лоши,
Ума ни затъмненъ дано се проясни —

Тогасъ войната вечъ позоръ се би считала,
Свѣтътъ се би разцѣфналъ въ чудна тишина,
И вредъ присжда обща би се произнела
Върху героитѣ на вѣчни времена.

Гърмежитъ е време вече да престанатъ,
Да падне на войната глупавий кумиръ,
Изново въвъ сърцата нека се възвърнатъ
Христовитъ слова: „да бжде съ вази миръ!“

Миръ! Нека катъ роса целебна се пролѣ,
Да стихне стона на облѣнитъ въ кръвта,
И въ музика небесна нека се разлѣ
Свещената хармония на любовта!

Пѣсень на свободата

Напредъ другари вси вѣрвете,
Дошълъ е славенъ часъ за васъ.
Въ парчета пушкитѣ строшете,
Нешемъ убийци между насъ.
Напредъ, народитѣ на прага
Очакватъ ви на братски пиръ.
На свободата некъ подъ флага
За всички да настане миръ. —

Цѣль свѣтъ отечество да бжде намъ.

Защо сж тѣзи пушки, пики?
Не трѣбватъ щикове, ками—
Въ грабежи кървави улики,
Наследство на палачи зли.
На насъ не идва ни отржки,
Ний братска кръвъ не ще пролѣймъ;
Насилства стига, стига мъжи,
На свободата пѣсни пѣймъ. —

Цѣль свѣтъ отечество да бжде намъ.

Вси граници, прегради долу,
Навредъ катъ братя ще живѣймъ;
Царе, държави — всички долу,
На свободата пѣсни пѣймъ.

Затвори, крепости ще срутимъ
Но всички родни намъ мѣста;
И злобата ще да потушимъ
Съ дихането на пролѣтѣта. —

Цѣль свѣтъ отечество да бжде намъ.

Ей грѣе пролѣтното слънце,
Полето иска рало вечъ;
Въвъ него стана ще на зрънце
Парче отъ всѣки счупенъ мечъ.
Некъ облаци надъ насъ се спрѣли,
И диви вихри некъ реватъ,
Могжщитѣ ни мисли смѣли
Обилна жетва ще дадатъ. —

Цѣль свѣтъ отечество да бжде намъ.

Презъ бури, хали, лошо време,
Разгърдени въвъ пекъ и студъ,
Къмъ свобода, зора летиме
За радостенъ и миренъ трудъ.
Развѣвай се свободно знаме,
Свободно знаме на труда;
На смѣлосъта могжций пламе
Гори въ сърцата ни всегда. —

Цѣль свѣтъ отечество да бжде намъ.

Псаломъ на живота.

Отъ Лонгфело

Нека никой да не вѣрва
Че „живота ѝ само сънь“,
Мъртавъ духъ е, кой прекарва
Отъ борби, отъ правда вѣнъ.

Не за туй сме се родили
За да гниемъ въ гробъ и прѣсть;
Не за духа сж казали:
„Прѣсть си и ще бждешъ прѣсть“

Не за радостъта, теглото
Сме дошли на тоя свѣтъ,
А за трудъ и въ бой съсъ злото
Да вѣрвиме все напредъ.

Днитѣ летятъ и се губятъ
Бързо, бързо въ вѣчностъта;
Всички сѣрца тжжно биятъ
Съ идването на смъртъта.

Нека всѣки изъ вълнитѣ
На житейското море
Вѣвъ любовь и правда днитѣ
Да измине и умре.

Живота ни е даденъ . . .

Живота ни е даденъ все да се стремимъ
Да любиме безъ мѣрка, безпредѣлно,
И разумъ, тѣло, кръвь да посветимъ
На вси страдалци беззаветно.

Живота ни е даденъ да тѣшимъ
Вси унижени, оскърбени,
Да сгрѣваме и да крепимъ
Отъ скръбъ и нужда угнетени.

Живота ни е даденъ, чакъ до вѣкъ
Да водиме борба съ лъжа и кривда,
Да сѣемъ въ всѣки братъ - човѣкъ
Едната свята, Божя правда.

А правдата е, все да се стремимъ
Да любиме безъ мѣрка, безпредѣлно,
И разумъ, тѣло, кръвь да посветимъ
На вси страдалци беззаветно.

Що иска Богъ?

Тънти земята. По небето
Се носи гръмъ открай докрай.
Това е Богъ. Отъ висинето
Говори на свѣта да знай:

—О человѣкъ! строишъ ми сгради,
Отъ злато и сребро блестятъ,
И въ тѣхъ кадишъ ти аромати,
И день и нощъ свѣщи горятъ.
Но Менъ не трѣбватъ скъпи сгради,
Бездушень тѣ сж камѣкъ, прахъ.
Отъ менъ земята се създаде,
И Азъ небето очертахъ.
И съ думи само разширявамъ
Отъ васъ незнайни чудеса,
Или безкрайности създавамъ
Изъ тѣзъ безкрайни небеса.

Не ща и злато. Въ дънъ земята
Въвъ вѣковѣчни канари,
Като водата дъждовита
Налѣхъ металъ. Кипи и ври
Надъ огънь той, затиснатъ здраво
Въ оная тъмна глъбина.

И вий сте взели злато, сребро
Отъ тази огнена вълна.

Не трѣбва и тамянъ. Земята
Отъ всички крайща праща Менъ
Благоуханя отъ цвѣтята
Презъ слънчевия хубавъ день.

Нито свѣщи. Че Азъ запалихъ
Слънца надъ вашитѣ глави
И по небето вредъ наронихъ
Безбройни, свѣтлички звезди.

Едничъкъ даръ на Менъ е нуженъ
И даръ отъ всичко най безценъ,
Това е то да си загриженъ,
Духа ти да е възвишенъ;
Труда да знаешъ за отрада,
Сърце да имашъ отъ любовъ
И твоя братъ когато страда
За помощъ ти да си готовъ.

Това е твое поклонене
Предъ Господа, предъ Бога твой.
Така ще имашъ ти прощение
И радость чудна и покой.

Столица

Като море кипи голѣмата столица,
И колко тя беди на дѣното си крий . . .
О, Господи, какъ може моя умъ или дѣсница
Отъ скърбитѣ безкрайни да изтрий?

Навсѣкжде деца по много скитатъ,
Но по лица имъ радостъ не личи;
Като цвѣтя сж тѣ, захванали да съхнатъ,
Останали безъ влага и слънчеви лжчи.

Кои сж тѣ? Отъ тѣзъ гъмжащи хора
Не ги поглежда никой — заняти сж съ дѣла,
И тѣхния подслонъ е заедно съ позора,
А люлката имъ тамъ въ самата нищета,

Де всички тѣ, нещастнички създаня,
Минаватъ наредени печалнитѣ си дни,
И галени отъ тежкитѣ страданя
Намиратъ своя гробъ въвъ рани младини.

Презрѣни отъ свѣта, извънъ законъ и вѣра,
Тѣ иматъ за другари често и подредъ
Червенка, тифусъ, гладъ, холера
И много други още болести безчетъ.

При тѣхъ е тѣй студено, тъмно, душно,
И влага лѣха тамъ отъ всичкитѣ жгли.
А мимо тѣхъ минаватъ равнодушно
Живѣщитѣ въ сѣседнитѣ дворци.

Ний гробища отъ мрямори градиме,
Умрѣлитѣ обсииваме съсь честьъ,
Ала защо за живитѣ не бдиме,
Да не живѣятъ тѣ животъ злочестъ?

Не казвайте че иска тѣй сѣдбата:
Едни да сѣ родени за блажени дни,
А други да умираатъ въвъ борбата,
Притиснати отъ всѣкакви злини.

Отвсѣкжде долита гласъ задавенъ:
„Спасете ни, подайте ни рѣцѣ;
„Едвамъ се влачимъ изъ живота каленъ...
„Нима за васъ е чуждо нашето лице?

Съсь васъ сме братя ний, макаръ и черноржки
Работници, разпрѣснати навредъ;
Макаръ и да тѣрпиме непрестанни мжки,
Облѣчени въ парцали, страшни и на гледъ.

Не ще ли разберемъ въ стремежа вѣченъ
Зарадъ разкошъ, пари и веселби
Какъ сладко укротива вопѣла сърдеченъ
И радостно забиватъ слабитѣ гърди?

Неще ли разбереме скритата закана
Въввѣ тѣхнитѣ страдания безброй,
И че земята съ насъ, ще бжде вечъ заляна
Отъ тѣхнитѣ сълзи, изливани въ порой?

СЪДЪРЖАНИЕ.

	стр.
1. Въ планинитѣ, изъ Хайне . . .	3
2. Погледни, С. Г. Фругъ . . .	4
3. Пролетъ и лѣте, Вяземски . . .	5
4. Стоя и хлопамъ, К. Р. . . .	6
5. Октава на света Тереза . . .	7
6. Изъ Буда	8
7. Пѣсень на скитника	9
8. Коя пѣсень	10
9. Слушай слово	11
10. Народни желания, С. Дрожинъ	12
11. На духовника, Р. Тагоръ . . .	13
12. Първиятъ ковачъ	15
13. Въ арсенала, отъ Лонгфело . .	19
14. Пѣсень на свободага	22
15. Псаломъ на живота, Лонгф. . .	23
16. Живота ни е даденъ	25
17. Що иска Богъ?	26
18. Столица	28

010
11

Цена 4 лева.